

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17856/2023
17.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина председника већа, Драгане Миросављевић, Гордане Комненић, Марије Терзић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиле Републике Србије, Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Савић, адвокат из ..., ради накнаде за коришћење пољопривредног земљишта, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 732/23 од 16.03.2023. године, у седници одржаној 17.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 732/23 од 16.03.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 732/23 од 16.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 892/18 од 08.11.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да на име накнаде за бесправно коришћење пољопривредног земљишта у државној својини, исплати тужилу износ од 18.523,09 евра са затезном каматом која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8% поена почев од 04.05.2017. године до исплате, све у динараској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилу на име трошкова поступка плати 171.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 732/23 од 16.03.2023. године, жалба је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20).

Правноснажном пресудом, применом одредби Закона о пољопривредном земљишту („Службени гласник РС“, бр. 62/06, 65/08 – други закон, 41/09, 112/15) и Закона о облигационим односима усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да тужиле, на име накнаде за коришћење пољопривредног земљишта у државној својини без правног основа, за агроекономску 2015/2016 годину исплати троструки износ највише просечно постигнуте цене по хектару на територији округа на којој се налази пољопривредно земљиште, применом члана 62. став 5. у вези члана 64а Закона о пољопривредном земљишту. Ово, јер је утврдио да је 23.04.2016. године, припадник пољоочуварске службе редовним обиласком терена и државних парцела затекао туженог да обрађује парцелу број .. КО ..., која је власништво Републике Србије, а чији је корисник Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, да је о томе сачињен записник, да је тужени након тога 06.07.2016. године потписао изјаву о бесправном коришћењу тог земљишта у производној 2015/16 години и да је спреман да испуни све обавезе које проистичу по основу бесправног коришћења те парцела у укупној површини од 34,0448 ха, и да је највише постигнута просечна цена по хектару на територији Западно – бачког округа у агроекономској 2015/16 години износила 181,36 евра по хектару, односно да је троструки износ ове цене 544,08 евра по хектару.

Имајући у виду наведено, по оцени Врховног суда нису испуњени услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. ЗПП, имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, због чега у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, с обзиром на то да се ради о захтеву за исплату накнаде за коришћење пољопривредног земљишта у државној својини без правног основа применом члана 62. став 5. у вези члана 64а Закона о пољопривредном земљишту, у ситуацији када тужени, као корисник земљишта није у року предвиђеним Закључком Владе Републике Србије - до 01.05.2016. године пријавио укупну површину пољопривредног земљишта које користи без закљученог уговора о закупу.

Имајући у виду изнето, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 21.05.2018. године, са захтевом за исплату износа од 18.523,09 евра са припадајућом каматом.

Како се у овом случају ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић